

COLLAGE / FINA MIRALLES

De la llavor

Els arbres són homes quiets, els homes són arbres que caminen.
Els Drúides

Fina sembra, que uns altres ja recolliran.
Em va dir la Veü interior.
...i jo li demano a la Veü, què és el que he de sembrar?
La Llavor d'eternitat que es troba a dins teu, em respon.
Retorna al mar de llet original, per ser amb la Mare Aire, la Mare Terra, la Mare Arbre, la Mare Llavor, la Mare Aigua, la Mare Llum.
Traspassa la dualitat de les aparences i uneix-te a la unitat suprema a la unitat original on l'ésser coincideix amb la divinitat.

Avui moltes persones viuen presoneres dins del seu personatge, dins la màscara, en el món del desig, de l'aparença, de l'il·lusori, amb un afany insaciabile, que mai arriben a omplir, perquè el seu interior és buit de tota substància.

Aquesta societat narcotitzada i insatisfeta que es mostra als altres buscant a fora el reconeixement, és l'expressió de l'ésser egocèntric que s'erigeix en ésser suprem de la creació, amb el convenciment que tot és per al seu ús i que tot està al seu servei.

Tancats dins el personatge amb una por immensa de trobar a dins seu la llavor inassecable del seu ésser per així unir-se a la vida i existir vertaderament.

En el món antic l'home era naturalesa com els arbres i els rius, els animals, les flors i les estrelles.

Terra el meu cos,
Aigua la meua sang,
Aire el meu alè
Foc el meu esperit
Èter el meu ésser

Una bella llegenda hindú explica que hi va haver un temps on els homes eren déus, però van abusar tant de la seva divinitat,

que Brahman el déu suprem els va treure. Llavors Brahman va convocar als altres deus per saber on podien amagar la divinitat de l'home.

Els altres déus van dir "Amaguem-la al més profund de la terra"; "No", va dir Brahman perquè tard o d'hora excavarà i la trobarà.

"Doncs amaguem-la al més profund dels mars"; "No, perquè un dia l'home arribarà al més profund dels oceans i la trobarà"; "Doncs no sabem on la podem amagar." Després d'una estona, Brahman va dir, "Ja sé on podem amagar la divinitat de l'home: posem-la al més profund de si mateix, allà on mai pensarà a buscar-la."

Des de llavors, l'home ha escalat les més altes muntanyes, ha cercat les profunditats dels mars, a les coves, als deserts, a l'aire, buscant una cosa que es troba dins seu.

Quan aprens a viure en el buit, unida a la vida, desapareix la por i l'angoixa, perquè formes part de tot, aquest és el secret

i la gran felicitat. Tots hem nascut lliures, la llibertat és el do que ens permet ser nosaltres mateixos, aprendre, enriquir-nos i estimar.

Lentament em vaig convertint en arbre, en quietud, en silenci, sentint aquesta nova naturalesa que s'instal·la a dins meu.

Quin goig subtil, el vent que mou les meves branques, els ocells que hi fan el niu, i els matins assolellats d'hivern, xirriu, xiu, xiu, xirriu, xiu, xuiu, xirriu, xiu, xui.

Mira'm els ulls i sabràs qui sóc
Mira'm els ulls i sabràs què penso.
Mira'm els ulls i veuràs el món.

L'Ermitana de la Caterina Albert

